

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Družstvo MVMB DOMUS**, se sídlem Pražská 58/II, Vysoké Mýto, zastoupeného JUDr. Jiřím Lukášem, advokátem se sídlem Komenského 160, Ústí nad Orlicí, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2005, čj. 6814/130/2004-An, čj. 6815/130/2004-An a čj. 6816/130/2004-An, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2006, čj. 31 Ca 187/2005 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Finanční úřad v Hradci Králové rozhodnutími ze dne 2. 6. 2004, čj. 30683/04/274970/1053, čj. 30688/04/274970/1053 a čj. 30697/04/274970/1053, dodatečně vyměřil žalovanému daň z přidané hodnoty za zdaňovací období druhého čtvrtletí roku 2000 ve výši 498 768 Kč, za zdaňovací období třetího čtvrtletí roku 2000 ve výši 424 258 Kč a za zdaňovací období čtvrtého čtvrtletí roku 2000 ve výši 111 103 Kč.

Žalovaný rozhodnutími ze dne 16. 6. 2005, čj. 6814/130/2004-An, čj. 6815/130/2004-An a čj. 6816/130/2004-An, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí finančního úřadu.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobami u Krajského soudu v Hradci Králové, který dne 4. 5. 2006 spojil řízení o nich ke společnému projednání, a rozsudkem ze dne 12. 5. 2006, čj. 31 Ca 187/2005 - 38, žaloby zamítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností a uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel polemizuje se závěrem krajského soudu co do svého postavení a uvádí, že je podnikatelským subjektem a jeho činnost byla od počátku podnikáním. Závěr krajského soudu, podle kterého výstavba bytových domů družstva v období roku 2000 nebyla podnikáním, není správný. Z pohledu stěžovatele se jednalo o podnikatelskou aktivitu, stejně jako v případech dalších aktivit, u nichž ostatně i krajský soud připustil naplnění znaků podnikání. Odkázal-li krajský soud ve svých závěrech na § 221 odst. 1 obchodního zákoníku, stěžovatel tvrdí, že citované ustanovení řeší otázku založení družstva, resp. jeho hlavní účel, nevylučuje však systematický výklad, podle kterého lze podřadit činnost stěžovatele podnikání. Stěžovatel zdůraznil, že jeho činnost byla soustavnou činností prováděnou za účelem dosahování zisku, jakkoliv přitom uspokojoval potřeby svých členů. Stěžovatel ostatně svojí soustavnou činností dosáhl takového zisku, že mohl z vlastních volných prostředků nakoupit další pozemky za účelem výstavby domů a navíc v mezidobí zkolaudoval nový bytový dům postavený bez státní dotace z hypotečního úvěru spláceného ze zisku. Celá činnost stěžovatele představuje od počátku jedno období s různými fázemi, nelze ovšem tvrdit, že v některé z těchto fází je stěžovatel podnikatelem a v jiné není.

Stěžovatel rovněž vytkl krajskému soudu, že se dostatečně nevypořádal s námitkou, podle které potřeby zakládajícího člena stěžovatele, společnosti BOSS s. r. o., byly uspokojovány pouze účastí na podnikatelské činnosti stěžovatele a tato účast byla z podnikatelského hlediska natolik zajímavá, že se jí účastnil.

Stěžovatel dále uvedl, že celá situace je pro něj likvidační, protože nebude schopen zpětně dostát povinnostem vyplývajícím z dodatečných platebních výměrů a zdůraznil, že při dosahování určitého zisku zajišťuje uspokojování bytových potřeb významné části obyvatel Vysokého Mýta. Podotkl také, že finanční úřad provedl u stěžovatele kontrolu daně z přidané hodnoty již v roce 2000, aniž shledal nějaké závady, a teprve při opakované kontrole dospěl k novým, pro stěžovatele mimořádně nepříznivým a likvidačním závěrům. Navíc nelze vyloučit, že finanční úřad bude obdobně posuzovat i období další, a v důsledku tak ohrozí bydlení části obyvatel Vysokého Mýta, nabyté v dobré víře, protože stěžovatel nebude schopen dodatečné platební povinnosti plnit.

Stěžovatel je toho názoru, že mu nesprávnost ve vztahu k dani z přidané hodnoty měla být sdělena již při kontrole v roce 2000. Změna praxe po vytvoření směrnice Ministerstva financí činí stěžovatele bezbranným.

Žalovaný se ke kasační stížnosti bezprostředně nevyjádřil a pouze odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Ve smyslu § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) má plátce nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění, uskutečněná jiným plátcem, použije při podnikání nebo při činnosti jinak vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem a pokud zákon nestanoví jinak.

Podle § 2 odst. 1 zákona o DPH, je pro účely citovaného zákona zdanitelným plněním dodání zboží a převod nemovitostí, při kterém dochází ke změně vlastnického práva nebo práva hospodaření, nebo poskytování služeb, uskutečněné v tuzemsku při podnikání, a to i v případě, že se jedná o činnost vykazující všechny znaky podnikání, kromě toho, že je prováděna podnikatelem, pokud zákon nestanoví jinak.

Podmínkou vzniku nároku na odpočet daně je použití přijatých zdanitelných plnění, uskutečněných jiným plátcem, při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání. V posuzované věci je proto nutné zabývat se otázkou, zda stěžovatel použil přijatá zdanitelná plnění uskutečněná jiným plátcem při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání.

Zmiňuje-li § 2 odst. 1 zákona o DPH „podnikání“, odkazuje přitom v poznámce pod čarou na § 2 obchodního zákoníku. Úpravu obchodního zákoníku je pak z logiky věci nepochybně nutné vztáhnout i na pojem „podnikání“ ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o DPH, jakkoliv v tomto ustanovení výslovný odkaz na obchodní zákoník chybí. Ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku, přičemž podnikatelem je ve smyslu § 2 odst. 2 obchodního zákoníku osoba zapsaná v obchodním rejstříku, osoba podnikající na základě živnostenského oprávnění, osoba podnikající na základě jiného než živnostenského oprávnění podle zvláštních předpisů, fyzická osoba provozující zemědělskou výrobu a zapsaná do evidence podle zvláštního předpisu. S ohledem na skutečnost, že § 2 odst. 1 zákona o DPH stejně jako § 19 odst. 1 zákona o DPH nepožaduje provádění činnosti, vykazující znaky podnikání, podnikatelem, je pro posouzení charakteru činnosti stěžovatele relevantní především § 2 odst. 1 obchodního zákoníku.

Stěžovatel je družstvem. Ve smyslu § 221 odst. 1 obchodního zákoníku, účinného v době vzniku stěžovatele, je družstvo společenstvím neuzavřeného počtu osob založeným za účelem podnikání nebo zajišťování hospodářských, sociálních anebo jiných potřeb svých členů. Spojce „nebo“ v citovaném ustanovení nepředchází čárka, je tedy užita ve významu slučovacím a ustanovení je nutno vykládat tak, že družstvo může být založeno jen za účelem podnikání, může být založeno jen za účelem uspokojování potřeb svých členů, ale také může být založeno za účelem podnikání a současně i za účelem uspokojování potřeb svých členů. Citované ustanovení je zároveň třeba vyložit tak, že uspokojování potřeb

členů družstva není samo o sobě podnikáním. V opačném případě by totiž výslovná zmínka o tomto možném účelu existence družstva byla obsoletní. Z citovaného ustanovení nevyplývá, zda musí být oba možné účely existence družstva v případě jejich kumulace odděleny, nebo zda je možné, aby podnikání družstva vedlo zároveň k uspokojování potřeb jeho členů či naopak. Nejvyšší správní soud nenalézá argumenty pro interpretaci, podle níž by musely být oba uvedené účely striktně odděleny, proto vychází z obecné zásady, že každý může činit, co není zákonem zakázáno (článek 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Jakkoliv tedy uzavírá, že družstva mohou podnikání a uspokojování potřeb svých členů oddělovat, nic jim nebrání, aby se tyto jejich činnosti více či méně prolínaly.

Ze stanov stěžovatele z rozhodné doby vyplývá, že jeho základním cílem bylo „zajišťování potřeb svých členů zejména v oblasti bydlení jednak společnými prostředky členů jednak sdružením prostředků s dalšími investory, a to formou komplexního zajištění přípravy a realizace výstavby nových bytů a jejich správou a údržbou po kolaudaci a po splnění veškerých zákonných podmínek převodem bytů do vlastnictví členů“ (článek I. Stanov). Předmětem činnosti družstva byl pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor bez poskytování služeb spojených s pronájmem (článek II. odst. 1 Stanov) a zajišťování dalších potřeb členů (článek II. odst. 2 Stanov). Tomuto předmětu činnosti odpovídá i zápis v obchodním rejstříku vztahující se ke stěžovateli. Stanovy na řadě míst hovoří o způsobu nakládání se ziskem a počítaly rovněž s jeho dělením s tím, že „Na určení zisku, který má být rozdělen mezi členy se usnáší členská schůze při projednání roční účetní závěrky.“ (článek XII. Stanov). Citovaná ustanovení Stanov zůstala nezměněna i ve znění stanov z 6. 11. 2001, jejichž článek I. odst. 2 ovšem výslovně konstatoval, že „Družstvo je ve smyslu ust. § 221 odst. 2 obchodního zákoníku v platném znění družstvem bytovým.“

Stanovy stěžovatele tak reflektovaly změnu obchodního zákoníku provedenou zákonem č. 370/2000 Sb., která do § 221 obchodního zákoníku vložila nový odstavec 2, podle nějž družstvo, které zajišťuje bytové potřeby svých členů, je družstvem bytovým. Vládní návrh zákona uvedenou změnu neobsahoval a do novely byla zařazena v průběhu projednávání návrhu v Poslanecké sněmovně na návrh ústavněprávního výboru (113. usnesení ústavněprávního výboru ze 49. schůze dne 27. 4. 2000, sněmovní tisk 476/2, www.psp.cz). Důvodová zpráva se tak k uvedené změně nevyjadřuje, a o úmyslu zákonodárce, který jej vedl k vložení citovaného ustanovení do obchodního zákoníku, lze jen spekulovat. Nejvyšší správní soud se na tomto místě zabýval úvahou, zda má výslovná zmínka o bytovém charakteru družstva (byť v období nekorespondujícím s obdobím, za něž byla stěžovateli doměřena daň) vliv na možnost stěžovatele věnovat se vedle uspokojování bytových potřeb svých členů rovněž podnikání. V tomto směru lze odkázat k předchozí úvaze, v jejímž rámci se Nejvyšší správní soud zabýval možností družstva kumulovat účel podnikání s účelem uspokojování potřeb členů družstva. Aniž by bylo nutné předchozí argumentaci opakovat, nelze nalézt normu, která by tuto kumulaci i v případě bytového družstva vylučovala, a je tak nutné vycházet především ze stanov družstva, případně z dalších souvisejících dokladů.

Z citace Stanov stěžovatele Nejvyšší správní soud dovozuje, že s podnikatelskou činností vedle uspokojování potřeb členů stěžovatele nepočítaly. Článek II.odst. 1 Stanov je přitom třeba interpretovat ve světle článku II. odst. 2 Stanov a článku I. Stanov.

Nejvyšší správní soud se zabýval i dalšími dokumenty obsaženými ve správním spisu. Ze zápisu z členské schůze stěžovatele ze dne 19. 5. 1999 vyplývá, že představenstvo stěžovatele projednalo návrh podnikatelského programu stěžovatele. Ze zápisu rovněž vyplývá, že stěžovatel „vedle svého poslání spočívajícího ve výstavbě bytů pro členy ..., jejich pronajímání členům a zajišťování správy, údržby a oprav bytových domů pro členy bude postupně rozvíjet podnikatelskou činnost spočívající ve výstavbě domů s byty pro nečleny, jejich pronájem a prodej ...“. Ze zápisu rovněž vyplývá diskuse, podle níž musí být podnikatelská činnost připravována tak, aby neohrozila majetkovou účast členů družstva na budování bytů pro členy a jejich užívání v budoucnu a je nutno, aby konkrétní podnikatelské záměry byly před zahájením jejich realizace předloženy s podrobným ekonomickým rozbořem dopadů na majetek družstva ke schválení členské schůzi družstva.

Nejvyšší správní soud tento zápis interpretuje tak, že stěžovatel plánoval jak uspokojování potřeb svých členů – ono poslání spočívající ve výstavbě bytů pro členy, tak podnikatelskou činnost – ona výstavba bytů pro nečleny. Ze zápisu je také zjevné, že stěžovatel posuzoval oba účely své existence poměrně odděleně, včetně schvalování podnikatelských záměrů tak, aby neohrozily zajišťování potřeb členů. Nejvyšší správní soud ovšem nepřehlédl, že jakkoliv není rozvíjení podnikatelských aktivit stěžovatele v rozporu s účelem, pro nějž může být družstvo podle obchodního zákoníku založeno, lze pro něj v posuzované věci jen obtížně nalézt oporu ve Stanovách stěžovatele.

Součástí správního spisu je také Podnikatelský záměr družstva ze dne 19. 5. 1999. Podle něj je „Základním podnikatelským záměrem a cílem, ... v první etapě výstavba a provozování bytových domů s nájemními byty pro členy a v další fázi i pro pronájem nebo prodej ... nečlenům družstva.“.

Jakkoliv citovaná část podnikatelského záměru hovoří o výstavbě bytových domů pro členy jako o podnikatelském záměru, zdá se z ní vyplývat pouze účel uspokojování potřeb členů stěžovatele, a teprve ve druhé fázi lze hledat prvky podnikání spočívajícího v soustavné činnosti prováděné samostatně stěžovatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Nejvyšší správní soud zde přitom opět připomíná Stanovy stěžovatele a v nich chybějící oporu pro podnikatelskou činnost stěžovatele.

Podobně pak podnikatelský záměr hovoří o zřízení garáží, které sice mají být nabízeny k prodeji přednostně členům družstva, ale poté i dalším zájemcům s tím, že výnos má sloužit financování podnikatelských záměrů družstva, stejně jako výnosy z výstavby dalších bytových domů, příp. garáží. V tomto směru pak bude jedním z rozhodujících kritérií soustavnost činnosti. Jinými slovy, nahodilý prodej garáží, o které neměli členové družstva zájem, zpravidla nebude možné podřadit pojmu podnikání, zatímco podnikáním může být cílené budování garáží určených k prodeji z hlediska kupujících nijak neovlivněnému členstvím v družstvu. Za takové situace by nezávisle na chybějící opoře činnosti stěžovatele v jeho Stanovách bylo možné ve vztahu k některým jeho plánovaným aktivitám hovořit i o podnikání ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku.

Prostřednictvím této argumentace je třeba vnímat žalobní tvrzení stěžovatele o prodeji cca deseti garáží osobám stojícím mimo družstvo po roce 2000. Výstavbu garáží, určených primárně potřebám členů družstva, s relativně nahodilým prodejem třetím osobám pouze tehdy, nemají-li členové družstva o tyto garáže zájem, není možné v souladu s argumentací shora pojmu podnikání podřadit.

Podnikatelský záměr dále hovoří o splátkách majetkové účasti hrazených členy družstva a předpokládá, že „Do výše měsíční splátky bude dále zakalkulována částka ve výši maximálně do 10 % měsíční splátky, tvořící výnos družstva, který bude použit v pozdější etapě jako jeden ze zdrojů další podnikatelské činnosti družstva.“. Ze směrnice ke stanovení výše nájemného ze dne 5. 5. 1999 vyplývá, že z výnosu z pronajímaných nemovitostí bylo 5 % určeno k vytváření zisku.

Nejvyšší správní soud však dále nepřehlédl, že přes zmínky Podnikatelského záměru stěžovatele a směrnice ke stanovení výše nájemného o zisku, rozhoduje o rozdělení a užití zisku stěžovatele jeho členská schůze [článek XVI. odst. 5 písm. d) Stanov, viz rovněž článek XII. Stanov]. Za situace, kdy je zisk za předpokladu respektování Stanov stěžovatele vytvářen především z plateb jeho členů při uspokojování jejich potřeb, a těmto členům následně rozdělen, lze hovořit o vytváření zisku v souvislosti s podnikáním pouze ve formálním smyslu. Podobně i za situace nerozdělení takového zisku a jeho užití k další činnosti stěžovatele, která má v souladu se stanovami směřovat k uspokojování potřeb jeho členů, lze pouze eufemisticky charakterizovat činnost stěžovatele jako podnikání. Není přitom rozhodné, zda činnost stěžovatele směřuje k uspokojení potřeb jeho „starých“, resp. původních členů, nebo zda se jedná o pokračující výstavbu domů, v nichž jsou byty pronajímány opět členům, byť i nově získaným, stěžovatele. V tomto směru Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel, jakkoliv pléduje za své posouzení jako podnikatele, v žalobě hovoří o možnosti pronajímat či prodávat nově postavené byty a domy nečlenům družstva, nikoliv o tom, že tak, v rozporu se svými Stanovami, skutečně činí. Tím méně pak hovoří o tom, že tak činí soustavně a systematicky činností charakterizovatelnou jako podnikání. Je přitom zjevné, že stěžovatelem zdůrazňované úsilí o vytvoření zisku, ve smyslu kladného hospodářského výsledku, není s to klasifikovat každou činnost jím provázenou bez dalšího jako podnikání.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud nepochybil, neposoudě činnost stěžovatele v rozhodném období jako podnikání. Jakkoliv z argumentace Nejvyššího správního soudu vyplývají pochybnosti o podnikatelském postavení stěžovatele i v dalším období jeho činnosti, zatímco krajský soud tyto další aktivity považuje za podnikání, je třeba dodat, že se jedná o rozpor z hlediska této věci nepodstatný, který nemůže mít vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stížní námitce, podle níž se krajský soud dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou, že potřeby zakládajícího člena stěžovatele, společnosti BOSS s. r. o., byly uspokojovány pouze účastí na podnikatelské činnosti stěžovatele a tato účast byla z podnikatelského hlediska natolik zajímavá, že se jí účastnil. Krajský soud se žalobní námitkou zabýval a uzavřel, že se bez ohledu na její obsah žalovaný dostatečně vypořádal s tím, proč není možné na základě zákona o DPH a obchodního zákoníku považovat činnost stěžovatele v rozhodném období za podnikání.

Nejvyšší správní soud se k tomuto závěru připojuje. Aniž by bylo možné hodnotit motivaci společnosti BOSS s. r. o. k členské účasti v družstvu, nemůže tato účast bez dalšího vést k úvaze, že činnost stěžovatele, včetně činnosti v předmětném období, byla podnikáním. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že byť účast jednoho z členů v družstvu, společnosti BOSS s. r. o., nevedla k uspokojování jeho potřeb ve smyslu předmětu činnosti stěžovatele podle článku II. jeho Stanov, nemá tato skutečnost vliv na správné posouzení postavení stěžovatele jako nepodnikatele z hlediska § 19 odst. 1 zákona o DPH.

Namítl-li stěžovatel, že je pro něj celá situace likvidační, protože nebude schopen zpětně dostat povinností vyplývajícím z dodatečných platebních výměrů a zdůraznil-li, že při dosahování určitého zisku zajišťuje uspokojování bytových potřeb významné části obyvatel Vysokého Mýta, jedná se o skutečnosti, které netvrdil v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud nemůže k takovým skutečnostem při svém rozhodování přihlídnout (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Nad rámec nutného odůvodnění proto Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelem namítaná finanční tíživost nemá na existenci jeho daňové povinnosti vliv (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2007, čj. 1 Afs 119/2006 - 63, www.nssoud.cz).

Ani další námitkou, podle níž finanční úřad provedl u stěžovatele kontrolu daně z přidané hodnoty již v roce 2000, aniž shledal nějaké závady, a teprve při opakované kontrole dospěl k novým, pro stěžovatele mimořádně nepříznivým a likvidačním závěrům, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat (§ 109 odst. 4 s. ř. s. a § 104 odst. 4 s. ř. s.). I zde nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že podle obsahu správního spisu se v roce 2000 nejednalo o daňovou kontrolu [§ 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)], nýbrž o místní šetření (§ 15 daňového řádu), a námitka by se tedy ani při jejím přezkumu nejevila důvodnou.

Konečně pak stěžovatel uvedl, že jej změna praxe po vytvoření směrnice Ministerstva financí činí bezbranným. Nejvyšší správní soud ani v této otázce stěžovateli nepřisvědčil. Předně je třeba uvést, že stěžovatel v žalobě nenamítal změnu praxe v důsledku vytvoření směrnice, ale polemizoval spíše s výkladem zákona provedeným daného metodického pokynu. Ani tato stížná námitka proto není přípustná. I zde nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaný ve svém rozhodnutí zjevně vycházel z výkladu zákona odpovídajícího metodickému pokynu Ministerstva financí, tato skutečnost však nezakládá nezákonnost jeho rozhodnutí za situace, je-li tento výklad správný a opře-li správce daně své rozhodnutí o zákon, nikoliv o metodický pokyn.

Nejvyšší správní soud neshledal napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu